

ลิขสิทธิ

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อันนี้เยอะมาก ปัญหานี้เยอะมาก เอาอันนี้ก่อนเลยปัญหาสดๆ เนาะ

ถาม : ชาวพุทธควรมีทัศนคติอย่างไรต่อการบริโภคเนื้อสัตว์ การพิจารณาในการบริโภคเนื้อสัตว์นั้น ในบุคคลต่างๆ สถานภาพ พิจารณาเหมือนกันหรือไม่

หลวงพ่ : เอาพระเป็นตัวอย่าง เอาพระเป็นแบบอย่างเลย เพราะมีพระวิตกวิจารณ์เรื่องนี้มาก เรื่องบริโภคเนื้อสัตว์ เพราะทุกคนมองในทางโลก คำว่าเนื้อสัตว์ เห็นไหม เราไปบริโภค เราไปอะไรนี่มันเป็นชีวิตเขา แล้วแม่แต่ลัทธิอื่น เขาบอกเลยว่าฆ่าสัตว์เพื่อบริโภคนี้ไม่เป็นบาป เขาพูดอย่างนั้นเลย ตัดปัญหาไปเลย แต่พระพุทธเจ้าบอกไม่ได้ เพราะพระพุทธเจ้าถือว่าทุกคนรักชีวิตทั้งนั้น จะเป็นสัตว์ เป็นบุคคล นี่รักชีวิตทั้งนั้นแหละ ไม่มีใครไม่รักชีวิตตัวเอง

ที่นี้การรักชีวิตนี้อันหนึ่งนะ แต่การบริโภคเนื้อสัตว์นี้เป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ เพราะการบริโภคเนื้อสัตว์นี้พระพุทธเจ้าพูดอย่างนี้ พระพุทธเจ้าบอกว่า เวลาพระนี่นะเนื้อที่กินได้

๑. ไม่ได้ยิน

๒. ไม่ได้เห็น

๓. ไม่ได้สั่งฆ่า

ไม่ได้ยินเพราะเราไม่รู้ เราไม่รู้ อย่างเช่นหลวงปู่มั่น นี่หลวงปู่มั่นท่านอยู่ที่หนองฝื่อ เวลาท่านจะนิพพานท่านบอกเราตายที่นี้ไม่ได้ ถ้าเราตายที่นี้สัตว์จะตายมหาศาลเลย

เพราะคนมางานนี้.. เพราะมันไม่มีตลาด ฉะนั้นต้องเอาเราออกไปวัดป่าสุทธาวาส วัดป่าสุทธาวาสมันอยู่ที่จังหวัดสกลนคร มันมีตลาด

คำว่ามีตลาด สัตว์ที่เขาเอามาขายในตลาดเขาก็โดนฆ่าเหมือนกัน แต่เขาโดนฆ่าเพราะอะไร เพราะมันมีบุคคลฆ่า มันมีผู้ที่เป็นอาชีพของเขา เขามาสัตว์ของเขาเพื่ออาชีพของเขา แต่ถ้าเวลาเราฆ่าสัตว์ที่หนองผือ เห็นไหม มันมีจำเป็นไง เพราะคนมางานหลวงปู่มัน เราต้องมีอาหารให้เขา มันมีความจำเป็นบังคับให้เราต้องไปทำ แต่ที่ในตลาดนั้นนะมันเป็นวิชาชีพของเขา เขารักวิชาชีพของเขา เขาต้องการของเขา มันคนละเรื่องกันนะ

ที่นี้การบริโภคเนื้อสัตว์นี้

๑. ไม่ได้ยิน ไม่ได้ฟัง

๒. ไม่ได้ยิน ไม่ได้รู้

อย่างเราอยู่ที่นี้ แล้วเราเดินไปกรุงเทพฯ เราไปทานอาหารที่กรุงเทพฯ แล้วเรารู้ไหมว่าที่กรุงเทพฯ เขาได้ฆ่าสัตว์ดักไว้ หรือไม่ฆ่าสัตว์ดักไว้ เราไม่รู้หรอก แต่ขณะที่เราเดินทางไปนะ.. เราจะบอกว่าตัดสินใจง่าย ๆ เลย ตัดสินว่าเราไม่รับรู้ เราไม่รู้ไม่เห็น

นี่เพียงแต่ว่าคนเรานั้นวิตกกังวลใจ นี่เขาพูดกัน เห็นไหม “บาปอยู่ที่คนทำ กรรมอยู่ที่คนกิน” พยายามจะลากคนกินเข้าไปยุ่งด้วยใจ คนกินนี่นะมันก็อยู่ที่เจตนาใช่ไหม เราเลือกได้ไง นี่เราเลือกได้ ไม่ใช่ที่เราไปชี้เอา เราจะต้องการเอา

เวลาเขานิมนต์พระไปฉันนะ

“พຽงนี้ผมนิมนต์ไปฉันข้าวที่บ้านผมนะ ผมจะแวงไก่ให้หลวงพ่อดี”

พระฉันเป็นอบัติปาจิตตีย์ทุกคำเลย เพราะอะไร เพราะเขาเจาะจงแวงไก่ให้หลวงพ่อ แล้วหลวงพ่อไปฉันแวงไก่นะ เป็นอบัติปาจิตตีย์ทุกคำกลืน

ฉะนั้น “ผมนิมนต์หลวงพ่อดีไปฉันที่บ้านผมพຽงนี้” นิมนต์ไปฉัน นั่นเรื่องของเขา แต่ถ้าเขาเจาะจงกับพระองค์นั้นแล้วพระองค์นั้นรับ ต้องเป็นอบัติ ฉะนั้นเวลาโบราณเขานิมนต์พระเขาจะไม่เอ่ยชื่ออาหาร เพราะเอ่ยชื่ออาหารมันเป็นการเจาะจง

ที่นี้การเจาะจงเรื่องเนื้อสัตว์ เราจะบริโภคเนื้อสัตว์นี้ ฉะนั้นเพียงแต่ในปัจจุบันนี้ การบริโภคเนื้อสัตว์ พอบริโภคเนื้อสัตว์แล้วมันเป็นเรื่องสุขภาพ เรื่องต่างๆ อันนี้มันเป็น เรื่องโรคร้ายไข้เจ็บนะ เรื่องชีวิต เรื่องการบริโภคพวกพืชผัก มันทำให้ร่างกายเขา ทำให้ ต่างๆ อันนี้มันเป็นอีกกรณีหนึ่งนะ เพราะการบริโภคนี้มันไม่ได้ทำให้คนชำระกิเลสไป ได้หรอก

การกิน การอยู่ การนอนนี้ ไม่ได้ชำระกิเลส แต่! แต่เป็นการบรรเทา เป็นการเปิด อย่างเช่นเราผ่อนอาหาร เราต่างๆ เป็นการผ่อนให้การปฏิบัติได้ง่าย การปฏิบัตินี้มัน อยู่ที่มีมรรค อยู่ที่ศีล สมาธิ ปัญญา แต่นี้เรื่องการบริโภค เรื่องความเป็นอยู่นี้ฆ่ากิเลสไม่ได้ หรอก แต่! แต่มันเป็นการบรรเทา มันเป็นเครื่องเสริมให้เราจริงจังขึ้นมา

ฉะนั้นการบริโภคนี้มันไม่ได้ฆ่ากิเลสหรอก แล้วอย่างการบริโภคนี้ เราบอกว่า การบริโภคสิ่งที่มันเป็นเนื้อสัตว์แล้วมันจะเป็นอาหารเขา คูนี่ คูนี่ข้าง คูนี่ว คูนี่ควาย มันก็กิน แต่พืช กินแต่หญ้า นี่มันเองมันก็อยากเป็นคนนะ นี่พูดถึงว่าถ้าเรามองอย่างนั้น แล้วไปดู เสือสิ เสือมันกินแต่เนื้อสัตว์ มันกินเนื้อ มันก็ต้องหาเนื้อ มันทุกข้นะกว่ามันจะหาอาหาร แต่ละมือของมัน แล้วทำไมมันต้องกินอย่างนั้นล่ะ? อันนั้นมันเป็นสัตว์ประเภทนั้น แต่ เราเป็นคน เรากินได้ทั้งเนื้อสัตว์ และเรากินได้ทั้งพืชผัก

ฉะนั้น มันอยู่ที่จิตใจของเรา จิตใจของเราถ้าเรามีความเมตตา เราบอกว่าไม่ควร .. ที่นี้ทัศนคติ พระพุทธเจ้า นี่เพราะเทวทัตเป็นคนขอเอง ขอไม่ให้ฉันเนื้อสัตว์ พระพุทธเจ้าบอกว่า “ถ้าใครเต็มใจทำ ใครเห็นว่าเป็นประโยชน์ เราก็เห็นด้วย” แต่จะให้ บัญญัติเป็นกฎว่าไม่ให้พระฉันเนื้อสัตว์เลยนี่ท่านไม่ยอม ท่านไม่เห็นด้วย

เพราะเวลาผ่านไป คนเรามันมีเวรมีกรรมนะ ในพระไตรปิฎกมี สัตว์มันตาย แล้วมันมาเข้านิมิตใจ มันบอก “เกิดเป็นสัตว์นี้ทุกข์มาก เห็นคนทำบุญกุศลกันแล้วอิจฉา มากเลย เพราะเขาทำบุญกุศล เป็นสัตว์นะเป็นทุกข์เป็นยาก นี่เวลาไปไหนก็ต้องเอาใจ เขา เขามองเชือกก็ได้กินน้ำ เขาไม่มองเชือกก็ไม่ได้กิน โอ๊ย.. ทุกข์ลำบากมาก” อยากทำ ความดีของเขาก็ทำไม่ได้ เพราะมันชีวิตสัตว์

มีความรู้สึกนึกคิดได้ แต่ทำไม่ได้ เพราะสภาพของภพใจ สภาพของสัตว์มันเป็น สถานะของเดรัจฉาน นี่มองเห็นคนแล้วอิจฉามาก ฉะนั้นเวลาตายไปแล้วนี่เขามานะ “ทำ

ดีกับเขาขนาดนี้ละ เสร็จแล้วเขาก็ยังมา ฉะนั้น ถ้าพรุ่งนี้เช้าเขาเอาอาหารนั้นมาถวาย ขอให้พระองค์เจ้าฉันให้หน่อยหนึ่ง ฉันทนของกระผม ให้กระผมได้บุญ.. ชาตินี้ให้กระผมได้บุญ ชาตินี้ให้กระผมได้บุญ ผมจะได้เกิดเป็นคนบ้าง ผมจะได้ไม่ทุกข์ไม่ยาก”

มันมาเข้านิมิตนะ ในพระไตรปิฎกก็มี ในครูบาอาจารย์เราก็มี แล้วเวลาสัตว์มันตายก็มีแต่เนื้อมันที่เป็นประโยชน์ มันก็ขอให้กินเนื้อมันหน่อยหนึ่งเพื่อมันจะได้ประโยชน์ นี่มันขอให้กินเลยนะ แต่เราก็ไปคิดแทนมันหมดเลย

ฉะนั้นเพียงแต่ว่าในสถานภาพของเรานี้ละ เราก็คิดของเราดี บางคน เห็นไหม เราอยู่ในสังคมนี้เราไม่อยากกิน เพราะว่ายิ่งคนเป็นโรคร้ายเขาไม่ให้กินเนื้อสัตว์นะ เพราะเนื้อสัตว์มันจะไปเพิ่มเซลล์ให้กับโรค ถ้าเรื่องสุขภาพนี้เราเห็นด้วย ถ้าเราบอกว่าเรากินเพื่อสุขภาพ เราอย่าเอาการอยู่การกินนี้มาทะเลาะเบาะแว้งกัน เอ็งกินอย่างนี้เอ็งเป็นคนไม่ดี เข้ากินอย่างนี้เข้าเป็นคนดี แล้วมันดีที่การกินนี้หรือ?

มันคืออยู่ที่นิสัยใจคอเราละ มันอยู่ที่พฤติกรรม อยู่ที่นิสัยใจคอของเรา เราจะกินอะไรนี้ มีความจำเป็นบังคับให้บางอย่างมันไม่มีจะกินหรือมันกินไม่ได้ มันต้องเป็นอย่างนั้นละ ฉะนั้นเราหลีกเลี่ยงเอา บางคนนี่บางทีเราไปเห็นอุบัติเหตุ พอเราไปเห็นเนื้อสัตว์เราอาเจียนเลยนะ เรากินไม่ได้เลย เวลาเป็นอย่างนั้นก็ยังมี เวลาถ้าเราพิจารณาอสุภะเข้าไป มันจะเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป

ถ้าพูดถึงว่ามันกินได้หรือมันกินไม่ได้ มันเป็นกฏตายตัว มันทำให้ความเป็นอยู่ของมนุษย์ หรือความเป็นอยู่ของสังคมมันไม่ราบรื่น ว่าอย่างนั้นเลย ฉะนั้นเราอยู่ในสถานที่ คูสิในสังคมทางเกาหลีเขาบริโภคเนื้อสุนัขกัน แล้วทางฝรั่งเศสเขาบอกว่าพวกเกาหลีนี่เป็นคนที่ทรมาณสัตว์ ชาวเกาหลีก็บอกว่าชาวฝรั่งเศส พวกเอ็งกินหอยทาก เอ็งก็ทรมาณสัตว์

วัฒนธรรมของฝรั่งเศสเขากินพวกหอยทาก เขากินนะ แล้วพวกที่เขากินหอยทากนี่เขาไม่ได้มองว่าเขาทรมาณสัตว์ เขาไปบอกว่าพวกเกาหลีนี่ทรมาณสัตว์เพราะว่ากินสุนัข ให้อ้วพวกกินสุนัขก็บอกว่ามันกินหอยทากนี่ทรมาณสัตว์

มันอยู่ที่วัฒนธรรม วัฒนธรรมของคนมันไม่เหมือนกัน ทีนี้เราไม่ใช่เห็นด้วยกับว่าได้หรือไม่ได้ เพียงแต่เห็นว่า “อยู่ที่หัวใจของเรา” ถ้าเราเห็นว่าจิตใจเรามันรับไม่ได้หรือเห็นแล้วมันไม่ดี เราก็หลีกเลี่ยงเอาเพื่อให้หัวใจเราดีขึ้น อันนี้มันจะใครดีกว่าใคร มันไม่มี มันมีที่ว่าปัญญาของเราที่เราจะเอาตัวรอดนี้ต่างหากถึงจะสำคัญกว่า

ถาม : พ่อแม่ครูจารย์ เรียนตามสภาพการเกิดปฏิสนธิจิต เกิดขณะใด และดวงจิตนั้นจะรู้หรือไม่ในขณะที่เกิดการปฏิสนธิ และจะให้มรรคใดพิจารณาการเกิดปฏิสนธิเข้ากะ

หลวงพ่อก : ปฏิสนธิจิตนี้มันเกิด เขาเรียกปฏิสนธิ มันเกิดขณะเกิดภพไป เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ภพชาตินี้เสวยภพอุบัติขึ้น นั่นละปฏิสนธิจิต ทีนี้ปฏิสนธิจิตเกิดขึ้นมาแล้ว อย่างเช่นพวกเรานี้เวลาเกิดในไข่ เห็นไหม ปฏิสนธิจิต พอเป็นไข่มันเป็นแต่น้ำมันใส น้ำมันข้น นี่ปฏิสนธิมันเกิดแล้ว จิตมันมีแล้ว มันมีเจ้าของ พอมีเจ้าของมันก็พัฒนาขึ้นมาจนเป็นตัวอ่อน เป็นทารกอยู่ในครรภ์ จนคลอดมาเป็นเรา

ปฏิสนธิขณะที่ยังอยู่ในไข่ ปฏิสนธิคือที่เกิดเป็นชีวิต แล้วมันมานี้ มันมาจนกว่ามันจะตาย พอตายแล้วจิตนี้เคลื่อนออกจากร่างกายนี้ไป มันไปเกิดอะไร มันปฏิสนธิตรงนั้น ปฏิสนธิแล้วนี่คือการเกิด

ฉะนั้นปฏิสนธิจิตที่ว่าปฏิสนธิจิตๆ นี่ปฏิสนธิวิญญาณ เราจะบอกว่าวิญญาณมันมีอยู่แล้วไง แล้วนี่วิญญาณที่อาศัยมา เห็นไหม โสตวิญญาณ โสตะ.. ขนานวิญญาณ ชิวหาวิญญาณ วิญญาณกระทบ วิญญาณนี้มันมีตัวประธาน ตัวประธานคือตัวจิต พอมีประธานเป็นตัวจิต ตัวรับรู้อารมณ์นี้มันก็เกิดกรณีเป็นวิญญาณที่รองมาๆ

ฉะนั้นบอกว่า “ปฏิสนธิจิตมันเกิดที่ไหน?”

ปฏิสนธิจิตนี้รู้ดีจิต! เวลาจิตสงบเข้าไปสู่ฐานเดิมของมัน เห็นไหม เราไปสู่ตัวจิตทีนี้ตัวจิตปฏิสนธิมันเกิดได้คนเดียว มันเกิดได้ เวลาเกิดในสถานะของมนุษย์ เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม แต่เวลามันมีอยู่แล้วนี่มันมีของมัน แต่มันเป็นสันตติที่ว่าเกิดดับๆๆ เกิดดับคือพลังงานมันเกิดดับ เกิดดับแล้วก็ดวงหนึ่งๆ

ไม่ใช่! ดวงหนึ่งๆ มันอึดป้จจยตา นี่ปฏิจจสมุปปาท ที่ว่าวิชาป้จจยา สังขารานี้มันเกี่ยวเนื่องกันไป.. ดวงหนึ่งๆ อันนี้มันเป็นพุทธวิสัย มันเป็นการเห็นของ

พระพุทธเจ้า อภิธรรมนี้พระพุทธเจ้าเป็นคนบัญญัติไว้ ใ้เราก็จะไปสร้างกัน ก็คิดว่า อารมณ์นี้ อารมณ์นี้ก็ดวงหนึ่ง นี้ก็ดวงหนึ่ง มันก็ดวงไฟไฟ

ฉะนั้นเวลามันปฏิบัติจิต เวลามันเข้าไปสู่ตัวจิตแท้ๆ จิตเดิมแท้ นี่ นั่นละคือจิต ปฏิสนธิ แต่มันยังไม่เสวยอารมณ์ พอเสวยอารมณ์นี้มันเกิดความคิดขึ้น ความคิดที่มัน เกิดคับๆ ความคิดที่มันเกิดขึ้นมาแต่จิตมันไม่รับรู้ ความคิดมันก็ว่างเปล่า แต่เวลาถ้ามันมีความรู้สึก พอมันเกิดความคิดขึ้นความคิดมันก็มี

นี่ไง อันนี้มันก็เป็นอารมณ์อีกอารมณ์หนึ่ง เขาเรียกเสวย ถ้าเสวยนี้ ที่นี้มันไม่ทัน ใจ คำว่ามันไม่ทันเพราะเรายังไม่เห็นจริง พอไม่เห็นจริง เพราะพอจิตเป็นเรา ความคิด เป็นเรา อย่างที่ว่าผู้ที่เคยจิตมันเข้าไปอยู่จิตเดิมแท้ เห็นไหม เขาจะรู้อันนั้นละตัวจิตแท้ ตัว จิตแท้ปฏิบัติจิต แต่เวลามันเสวยอารมณ์มา มันเป็นความรู้สึกนึกคิดออกมา เราไม่ทัน ใจ เราไปจับที่ความรู้สึกนึกคิดใจ เราก็อันนี้คือปฏิบัติจิต นี่คือตัวมัน นี่คือตัวมันใจ

อยู่ที่ความหยาบละเอียด ที่นี้ความหยาบละเอียด เราก็กำหนดพุทธโธของเรา ทำ ความสงบของใจเข้าไป พอมันจับสิ่งใดได้ จับความรู้สึกสิ่งใดได้ เราใช้ปัญญาพิจารณา พอมันปล่อย มันปล่อยๆ แล้วจะละเอียดเข้าไปเรื่อยๆ ละเอียดเข้าไปเรื่อยๆ พอละเอียด เข้าไปเรื่อยๆ เดียวเราจะเห็นเข้าไปเรื่อยๆ

มันก็เหมือนกับความรู้สึกนึกคิดเริ่มต้น หรือผู้ที่ฝึกงานใหม่ ที่นี้ผู้ที่ฝึกงานนี้ ในพระไตรปิฎก ในตำราสอนถึงผู้ที่ฝึกงาน ผู้ที่ชำนาญการ ผู้ที่ทำงานสำเร็จแล้ว นี่มัน เป็นขั้นตอนของมัน แต่เราไปศึกษาปั๊บ เราก็อันนี้จะรู้ให้หมด จะรู้ให้หมด มันก็ต้อง พยายามฝึกของมันขึ้นไป แล้วมันจะรู้ของมันเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป

ฉะนั้นบอกว่า “ขณะใด และดวงจิตนั้นจะรู้หรือไม่ในขณะที่เกิดการปฏิบัติ”

ถ้าเกิดปฏิบัติ ถ้ารู้นะ ถ้ารู้มันก็จิตเห็นอาการของจิตนั้นแหละ ถ้าคนรู้ปั๊บนะ คนจับได้นะ มันจะเห็นเลยว่าจิตนี้มันจับอาการเป็นอย่างไร จับความรู้สึกอย่างไร พอจับ ความรู้สึกได้ปั๊บนะมันจะแยกของมันนะ แยกนี้มรรคเกิดตรงนั้นแหละ วิปัสสนาเกิดตรง นั้นแหละ

แต่ตอนนี้เราจับกันไม่ได้ เราจับกันไม่ได้ เราเห็นทุกอย่างมันเป็นสิ่งเดียวกันไปหมดใจ ทุกข์ก็เป็นเรา ทุกอย่างก็เป็นเรา สรรพสิ่งก็เป็นเรา พอเป็นเราหมดแล้ว ธรรมะก็เป็นเรา นิพพานก็เป็นเรา เราก็มียั้งนิพพานด้วย เราก็ต้องมีทั้งทุกข์ด้วย เราก็มียังทุกอย่างเลย แล้วเราก็อัพเพทนะ จับต้นชนปลายไม่ถูก

ฉะนั้น เวลากรรมฐาน ครูบาอาจารย์เราสอน เห็นไหม ถึงบอกให้ตั้งสติแล้ว กำหนดพุทโธ หรือปัญญาอบรมสมาธิ ทำใจให้สงบก่อน พอใจเริ่มสงบเข้ามา ใจมันเริ่มมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมาจะ เดียวมันจะแยกแยะ จะรู้จะเห็นของมัน แล้วมันจะรู้ว่าอะไรผิดอะไรถูกใจ อันนี้เป็นอารมณ์ อันนี้เป็นพยัคฆะ อารมณ์นี้เหมือนพยัคฆะคนะ ขับรถไปลื่นเห็นไหม เห็นบนถนนนี่ โอ้โฮ.. เห็นเป็นพยัคฆะ เห็นเป็นตัวเป็นตนไปหมดเลย เข้าไปใกล้ๆ ไม่มีอะไรหรอก

นี่ก็เหมือนกัน ความคิดมันก็เป็นอย่างนั้นแหละ แต่พยัคฆะเรายังเห็นมันเลย ถ้าจิตมันสงบปั๊บมันเห็นของมัน มันจับของมันนะ แล้วมันพิจารณาของมัน พอเข้าไปใกล้ๆ ก็ไม่เห็นมีอะไร มันก็เป็นอนิจจังหมด.. นี่มันจะรู้มันจะเห็นของมัน แต่เราต้องขยันหมั่นเพียร

ฉะนั้นจะบอกว่า จิตดวงใดเป็นอย่างไร ถ้าพูดอย่างนี้ปั๊บนะ มันก็เหมือนกับว่า เวลาหลวงตาท่านแก้ปัญหาก็แก้ปัญหานะ หรือครูบาอาจารย์ท่านแก้ปัญหานะ แก้ปัญหาเฉพาะบุคคล จิตคนไม่เหมือนกัน ฉะนั้นพอแก้ปัญหาคณะบุคคลปั๊บ อีกคนที่ฟังอยู่ข้างเคียงนั้นก็นึกว่าเหมือนกัน ก็เอาสิ่งนั้นจำสิ่งนั้นไปปฏิบัติ พอจำสิ่งนั้นไปปฏิบัติปั๊บยิ่งปฏิบัติไปยิ่งเสื่อม ยิ่งปฏิบัติไปยิ่งเหลวไหล พอเหลวไหลแล้วกลับมาว่าทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะ ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะ?

เขาคิดว่าธรรมะนี้ทุกคนจะเป็นเหมือนกันใจ แต่ความจริงไม่ใช่ มันอยู่ที่ความถนัด อยู่ที่คนถนัด หรือคนที่ว่ามันมีจริตนิสัยอย่างนั้น มันจะแก้ไปตามนั้น ไอ้ของเรานี้นะถ้าพูดถึงว่าเรายังรู้ไม่ได้ ยังเห็นไม่ได้ เราต้องกลับมาสู่ตัวมันให้ได้ กลับมาสู่ตัวจิตให้ได้ คือจิตรู้ใจ เราลืมตาจะเห็นภาพหมด หลับตาจะไม่เห็นภาพสิ่งใดเลย

จิตถ้าสงบแล้ว จิตมีหลักแล้วมันจะรู้ของมัน รู้ถูก รู้ผิด แต่จิตนี้มันยังไม่สงบของมันไง ตัวเองก็ยังละล้าละลึ่ง ตัวเองก็ยังรับรู้สิ่งใดไม่ได้ แต่ตัวเองจะรู้สิ่งข้างนอก ตัวเอง

จะไปรู้ถึงใครต่างๆ มันยังไม่รู้อะไรเลย ฉะนั้นพอไม่รู้อะไรเลยก็บ๊อบบอก ยิ่งขณะคิดยังไม่รู้เลย แล้วถ้าไม่คิด ปล่อยให้มันจะรู้ได้อย่างไร?

ปล่อยให้มันแหละจะรู้ เหมือนเด็กๆ เห็นไหม เด็กๆ เวลาใกล้สอบนี่ไอ้โฮ.. ดูหนังสือกันหัวปักหัวปำเลย นี่แล้วยิ่งคุยยิ่งเครียด แต่บอกให้วางหนังสือก่อนนะ ทำความสงบของใจก่อนแล้วค่อยมาคุย บอกว่ามันจะรู้ได้อย่างไร ขนาดคุณนี่ยังไม่ทันเพื่อนเลย แต่พอเขาวางนะ แล้วเขาทำใจให้สงบๆ แล้วมาอ่านใหม่จะเข้าใจๆ พอเข้าใจแล้ว เออ!

เวลาเราเครียด เราต้องการรู้ เราอยากรู้ นี่ไม่รู้อะไรเลย พอเราปล่อยนะ แล้วทำความสงบของใจ ทำใจให้สบายๆ กลับมาอ่านมันจะเข้าใจ.. จิตก็เหมือนกัน

ฉะนั้นปฏิสนธิจิตมันอยู่ที่ไหน? ปฏิสนธิจิตมันตั้งแต่ปฏิสนธิในไข่ กำเนิด ๔ ในไข่ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ ในครรภ์ เห็นไหม กำเนิด ๔ พอกำเนิดสิ่งใดก็ได้สถานะนั้น แล้วก็จะอยู่อย่างนั้นแหละ จิตมันมีอยู่ เวลาเราอนฝัน ฝันไปเรื่องโก๊ตโก๊ตเลย มันยังกลับมา มันยังปกติได้ คือจะฝันอย่างไร จิตมันอยู่กับเราไง แต่ถ้าจิตออกจากร่างไปแล้วจบ

อันนี้พูดถึงปัญหาที่เนาะ ทีนี้จะเข้านี้แล้ว ปัญหาที่เยอะมาก อันนี้มันเป็นปัญหาเรื่องโลก แต่เขาถามมานะ

ถาม : เรื่อง “แจ้งจับบ่อนการพนัน”

หลวงพ่อกะ สิ่งที่ถูกทำนั้นมันผิดบาปอะไรไหมคะ ถ้าจะแจ้งจับบ่อนนี้จากผู้มีอำนาจบางคน แล้วหลวงพ่อกะผลดี ผลเสียจะตามมามีอะไรบ้างไหมคะ คิดค้นด้วยปัญญา หลวงพ่อโปรดชี้แนะด้วยคะ

หลวงพ่อกะ : โห้.. ขอชี้แนะนี้ขอชี้แนะเรื่องธรรมะ เรื่องการปฏิบัติ นี่มันชี้แนะเรื่องแห่งกฎหมายเลย มันเรื่องโลกๆ เลยเนาะ ฉะนั้นจะบอกว่ากรณีอย่างนี้เนะมันก็เหมือนกับว่า อเสวนา จ พาลานั เห็นไหม มงคลชีวิต เกิดในประเทศอันสมควร เกิดในหมู่คณะที่ดี เกิดในสภาวะแวดล้อมที่ดี

ฉะนั้นการเกิดใจ บัณฑิตกับคนพาล พอเราไปเจอคนพาลในสังคม เราก็มีความเดือดร้อนไปทั้งนั้นแหละ นี่เขาถึงบอกว่าบัณฑิตไม่กลัวใคร แต่คนกลัวคนพาลนะ คนพาลไม่มีเหตุไม่มีผล ถ้าเรายู่กับบัณฑิตด้วยกัน เราก็รู้ใช่ไหม ว่าในบ้านพักอาศัยเราก็ต้องการความสงบ ความร่มเย็นใช่ไหม แล้วเขามาทำอยู่ในบ้านพักเรา มาทำให้เดือดร้อนกันไปหมด นี่เขาพาลใจ พอเขาพาลขึ้นมาเมื่อเสวนา เราไม่อยากคบคนพาลเลย แต่ทำไมมันเจอคนพาลล่ะ?

นี่อยู่ที่บุญกุศล เกิดในประเทศอันสมควร เกิดในสังคมที่ดี เกิดในสังคมที่เป็นพาล เกิดต่างๆ เห็นไหม แล้วพอเกิดขึ้นมาแล้วเราจะทำอย่างไรล่ะ? เขาบอกเขาไปแจ้งจับได้ไหม อะไรได้ไหม มันก็เป็นสิทธินะ เป็นสิทธิของเรา เราก็ต้องทำแหละ ถ้าเราทำของเราแล้วมันจะเป็นบาปไหมคะ?

โอ..เราทำเพื่อรักษาสิทธิ์ เรายุติสิทธิ์ของเราเนาะ แต่พูดถึงว่าคนพาลนี่มันไม่ไว้ใครนะ ฉะนั้นถ้ามันพาล เราหาทางหลบหลีกเอาเองนะ นี่เราเกิดมาแล้ว เราอยู่ในสังคมอย่างนี้มันก็เป็นสังคม นี่เรื่องโลกๆ เนาะ เราต้องแก้ไขของเราไปเอง ถ้าพูดถึงโยมเจอ พระก็เจอ เวลาพระไปบิณฑบาตต่างถิ่น เขาไม่ให้บิณฑบาตก็มี ให้บิณฑบาตก็มี นี่สังคมมันมีนะ มันมีของมันไป พระก็มาจากมนุษย์ พระก็มาจากโลกนั้นแหละ แล้วพระส่วนใหญ่มันก็มีปัญหาเหมือนกัน อันนี้อันหนึ่ง

ฉะนั้นเพียงแต่ทำให้แก้ไขไป มันเป็นเรื่องโลกๆ นี่เขาแจ้งตำรวจนะ ตำรวจเขายังมีอำนาจดีกว่าเราเลย มาบอกพระนี่พระทำอะไรไม่ได้ ไปบอกพระ พระจะช่วยอะไรได้ ถ้าไปบอกเจ้าพนักงาน เจ้าพนักงานเขาจะช่วยได้นะ ฉะนั้นมันเป็นเรื่องของผู้รักษากฎหมายเนาะ

อันนี้มันข้อ ๔๔๔. เนาะ ต่อไปมันข้อ ๔๔๕. นี่มันมาแล้วล่ะ

ถาม : ๔๔๕. เรื่อง “ปาราชิก”

กระผมอยากถามว่า พระชื่อเทพศิ ษีศีลละเมิดลิขสิทธิ์ ต้องอาบัติปาราชิกไหมครับ

หลวงพ่ : ตอบเรื่องปาราชิกไปแล้วมันยุ่งเลย ตอบเรื่องปาราชิกไปนั้น เราจะไม่ตอบก็จะหาว่าเวลาพูด พูดแต่เรื่องสังคมอื่น เวลาพูดถึงสังคมพระแล้วไม่กล้าพูด แต่พูดไปนี้พระก็มีทั้งส่วนที่ดี แล้วพระที่แอบแฝงเข้ามาในสังคมก็เยอะ

ฉะนั้น เวลาคำถามนี้ถามว่า “พระชื่อเทพี ชิธิละเมิดลิขสิทธิ์ ต้องอาบัติปาราชิกไหม?”

เราจะบอกว่าพระไม่มีชื่อหรือ พระที่ไหนไปชื่อ เพราะพระไม่มีตั้งค์ พระกรรมฐานนี้ไม่ถือเงินถือทองไปชื่ออะไร โดยเริ่มต้น ถ้าให้มันถูกต้องชอบธรรม พระไปชื่อเทพี ชิธิเถื่อน พระที่ไหนไปชื่อ พระไม่มีตั้งค์พระไปชื่อได้อย่างไร? พระไม่ไปชื่อหรือ.. นี้พูดถึงโดยหลักก่อน ถ้าบอกว่าพระไปชื่อๆ เริ่มต้นที่เราบอกว่าพระไปชื่อ นี้มันผิดตั้งแต่ต้นเลย

ภิกษุหิบบเงินเองก็ดี หิบบทองเองก็ดี เป็นนิสัคคีย์ปาจิตติย์ พระกรรมฐานไม่หิบบเงินไม่หิบบทอง พระปฏิบัติไม่หิบบ ไม่มีเงินไม่มีทองจะเอาอะไรไปชื่อ แล้วถ้าไม่ชื่อแล้วอยู่กับโลกได้อย่างไร อ้าว.. ไม่ชื่ออยู่กับโลก นี่การกสงฆ์ ผู้ทำการแทนสงฆ์มีใช้ไหม วัตถุประสงค์การใช้อะไรก็บอก พวกโยมก็จะหามาให้ พระไปจะชื่อได้อย่างไร พระไม่มีตั้งค์ พระเดินทางจะเอาอะไรเดินทาง

“พระชื่อเทพี ชิธิละเมิดลิขสิทธิ์ ต้องปาราชิกหรือไม่”

ไม่มีพระไปชื่อ ก็พระไม่มีตั้งค์เอาอะไรไปชื่อ พระชื่อไม่มี แต่สิ่งที่เขาไปทำกันนั้น เพราะว่าเขาเริ่มผ่อนกันมาไง โดยปกติ โดยพระไตรปิฎกนะ

โย ปน ภิกษุ ชาตรูปรชต์ อุกคณฺหะย วา อุกคณฺหาเปยฺย วา อุปนิกฺขิตฺตํ วา สาทิเยยฺย, นิสฺสคฺคิยํ ปาจิตฺติยํ เห็นไหม ภิกษุห้ามหิบบเงินเองก็ดี หิบบทองเองก็ดี ถ้าภิกษุหิบบเงินเอง หิบบทองเอง เป็นนิสัคคีย์ปาจิตติย์

ฉะนั้นเวลาภิกษุดำรงชีวิตใช้ไหม เวลาเขาจะมาถวายปัจจัยเครื่องอาศัย นี่ปัจจัยถวายสงฆ์ แล้วก็ถวายเป็นของสงฆ์เป็นกองกลาง แล้วต้องการสิ่งใด ก็ให้พระคุณเจ้าเรียกเอา บอกเอา กับผู้ที่เขาจะบริหารจัดการให้ นี่เขาก็จัดการให้ มีพระที่ไหนไปชื่อ

แต่ทีนี้เพียงแต่ว่าพอสุดท้ายแล้ว.. ขอโทษนะ นี่เราเห็นว่าทางผู้ปกครองเขา อนุโลม อนุโลมให้หยิบกันได้อย่างนั้น พอหยิบกันได้อย่างนั้น การไปซื้อเทปผี ซีดีเถื่อน ถ้าส่วนใหญ่ไปซื้อก็เป็นแบบว่าเขาต้องการใช้ หรือเขาต้องการเป็นการศึกษา นี่พูด ประสาธนะ เขาต้องมีการศึกษา เขาต้องไปซื้อเทปอะไรนี้ ฉะนั้นถ้าเขาไปซื้อจะเป็น ปาราชิกไหม? เพราะถ้าเขาหยิบเงินหยิบทอง มันก็เป็นนิสัคคีย์ปาจิตติย์ พอเขาไปซื้อ ของนี้มันจะเป็นปาราชิกไหม?

เราบอกไม่เป็น ไม่เป็นปาราชิกหรอก ไปซื้อเทปผี ซีดีละเมิดลิขสิทธ์นี้ไม่เป็น ปาราชิกเพราะอะไร คำว่าปาราชิกนะ.. ภิกษุ ข้ามด่านขนอนกับบุรุษอีกคนหนึ่ง ที่เขา ต้องการขนของหนีภาษีเข้าสู่อีกที่หนึ่ง เพราะภาษีเขาเก็บระหว่างไซ้ใหม่ ระหว่างรัฐฯ ฉะนั้นบุรุษถ้าจะขนของหนีภาษี แล้วเขานิมนต์พระ หรือพระร่วมไปกับเขาใน กระบวนการนั้น ในกองเกวียนนั้นมีของหนีภาษีแล้วข้ามด่านขนอน ถ้าเกวียนนั้นข้าม พ้นด่านขนอนนั้น นี่พอพ้นปั๊บภิกษุเป็นปาราชิก เพราะถือว่าสิทธิเงินระหว่างข้ามนั้น มันระหว่างแดน เห็นไหม

นี่สมมุติว่ารัฐนี้เก็บภาษีระดับนี้ อีกรัฐนี้เก็บภาษีต่ำกว่าหรือสูงกว่า พอมันข้ามพ้น นี้มันได้ประโยชน์ตรงนั้นไง พอภิกษุทำข้ามด่านขนอน การขนของหนีภาษี ร่วมมือกับ เขา รับรู้กับเขา เป็นปาราชิก ฉะนั้นสิ่งที่ว่าเทปผี ซีดีเถื่อนมันเข้ามาอยู่ในร้านค้า แล้วพระ ไปซื้อนี้มันข้ามด่านขนอนเข้ามาอยู่บนแผง แล้วคนเข้าไปซื้อบนแผง มันเป็นปาราชิก ไหม? มันได้ร่วมมือกับเขาไหม?

เราว่ามันไม่ครบองค์ประกอบ มันไม่เป็นปาราชิกหรอก เพราะเหมือนกับว่าของ นี้มันเข้ามาวางขายไซ้ใหม่ มันวางขายแล้วเราไปซื้อเป็นปาราชิกไหม? ไม่เป็น.. แล้วเป็น อาบัติไหม? เป็น!

เราว่ามันเศร้าหมอง มันผิด เราบอกว่าผิด แต่ถ้าบอกถึงว่าเป็นปาราชิกนี้มันไม่ ครบองค์ประกอบ คือกฎหมายองค์ประกอบมันไม่สมบูรณ์ว่าเป็นปาราชิก แต่สิ่งที่เขา ละเมิดลิขสิทธ์กัน เขาหนีภาษีกัน แล้วเราไปซื้อนี้สมควรไหม? ไม่สมควรเด็ดขาด มันไม่ สมควรเพราะอะไร เพราะว่าทางโลกเขายังรู้กันเลยว่ามันผิดหรือมันถูกไซ้ใหม่ แล้วทาง

พระไปทำ แต่บอกว่าเป็นปาราชิกใหม่เนีย พออย่างนี้ปาราชิก แต่สิ่งที่ว่าข้ามด่าน ขนอน ข้ามหนีภาษี แบบว่าเราร่วมมือหรือพระลักลอบขนอนมา นั่นละปาราชิก

ปาราชิกคือเอาเข้ามา ระหว่างข้ามเข้ามา อย่างนั้นถึงเป็น คือพระขนของหนีภาษี เอง นั่นละปาราชิก แต่พระซื้อของหนีภาษี เขาหนีเข้ามา เขาทำของเขา เขาเป็นองค์กรของเขา เขาทำของเขาจบกระบวนการแล้ว แล้วพระไปซื้อนี่มันปาราชิกใหม่ เราไม่ได้ทำกับเขา แต่เราไปซื้อของนั่นมาใช้นี่ปาราชิกใหม่ แต่พระสมควรทำไหม เราว่าไม่สมควร เราไม่เห็นด้วยนะ เราไม่เห็นด้วยไม่ว่าวัตถุหรือไม่วัตถุ แต่บอกว่าเป็นปาราชิกนี้ เรบอกว่ามันก็ไม่ถึงกับปาราชิก

ผู้ซื้อนะ ผู้ซื้อของนะ แต่ถ้าผู้ชน ผู้ค้า เป็นปาราชิก! เป็นปาราชิก แต่ผู้ไปซื้อของ บันปลายมาใช้ของนั่น นั่นไม่ถึงกับปาราชิก แล้วมันเป็นอาบัติอะไรละ มันเป็นอาบัติอะไร?

นี่พูดถึงความสะอาด นี่เราพูดถึงแต่เริ่มต้นก่อน เริ่มต้นว่าไม่มีพระไปซื้อ พระไปซื้อไม่มีหรอก เพราะพระที่ปฏิบัตินี้ เขาหวังมรรค หวังผล หวังหลุดพ้น หวังมรรค ผล นิพพาน เขาไม่มาห่วงเรื่องอย่างนี้หรอก เพียงแต่ว่า อย่างเช่นทีวีหลอดตาเราท่านเป็นผู้ที่พ้นจากทุกข์แล้ว ท่านต้องการเผยแพร่ของท่าน

นี่เวลาเราทำ เราทำอย่างนั้น แต่ผู้ที่ปฏิบัติอยู่นี้หวังจะพ้นจากทุกข์ทั้งนั้น ถ้าหวังจะพ้นจากทุกข์ เรื่องนี้เป็นเรื่องแบบรองๆ ทั้งนั้นแหละ ไม่มีใครสนใจเรื่องอย่างนี้หรอก ผู้ที่ไปสนใจเรื่องอย่างนี้ จะหาความสุขจากเทพผี ชาติเถื่อนนี้หรือ? บวชมาเพื่อจะมาหาความสุขกับพวกนี้หรือ?

เขาบวชมาเขาต้องการความสงบใจใหม่ เขาต้องการสมาธิ ต้องการปัญญา ต้องการสิ่งที่ชำระกิเลส เขาไม่มาสนใจเรื่องอย่างนี้หรอก เว้นไว้อย่างที่ว่าไปเห็นที่เขาไปซื้อกัน เขาซื้อมานี่เขาใช้ประโยชน์ เขาทำมาเพื่อการศึกษาของเขาใหม่ เขาทำอะไรของเขาใหม่ อันนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง แต่เป็นโลกวัชชะ โลกเขาติเตียน แต่จะผิดศีลข้อไหนละ?

ผิดศีลข้อไหนมันอยู่ที่เจตนา อยู่ที่การกระทำ แต่ถ้าพูดถึงว่าผิดศีลนี้ เริ่มต้นพระไม่มีเงิน ไม่มีทองอยู่แล้ว ไปซื้ออะไร พระไม่มีเงินไปซื้อ แต่สิ่งที่ไปซื้อมันก็ผิดตั้งแต่

เริ่มต้น หยิบเงินหยิบทองมันก็ผิดมาแล้ว แต่ถ้าพูดถึงมีผู้ถือเงินไป แล้วจะไปซื้อไปคู่นั้น ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง มันหลายเรื่องนะ

นี่พูดถึง เห็นไหม บอกว่าตอบเรื่องปาราชิกไป นี่ปาราชิกมาเป็นแถวเลย อะไรก็จะปาราชิก อะไรก็จะปาราชิก แล้วพระทำความดี ครุบาอาจารย์อยู่ในป่า ภาวานานี้ กูไม่เห็นมีงบอกว่าพระดีบ้างวะ พระครุบาอาจารย์เราทำแต่ความดี ทำดี พระเราทำก็เยอะ พระทำดีก็ต้องว่าทำดีบ้างสิ แต่สิ่งที่เราเห็นกันนั้นเพราะมันอ่อนค้อยทางปัญญา ปัญญาอ่อนค้อยมาแล้วมันก็คิดกันไปนะ

อันนั้นพูดถึงข้อ ๔๔๕. เรื่อง “ปาราชิก” จบนะ ยังมีข้างหน้าอีกหลายปาราชิกเลย (หัวเราะ)

ถาม : ๔๔๖. เรื่อง “คนในอยากออก คนนอกอยากเข้า”

กราบนมัสการหลวงพ่อกะ หนูนั่งสมาธิบริกรรมพุทโธ พุทโธ ทุกวันอยู่นะคะ แต่ใน ๔-๕ เดือนนี้มีความรู้สึกอยากมีคู่ อยากแต่งงาน รบกวนจิตใจเหลือเกินคะ ขอความเมตตาหลวงพ่อด้วยคะ

หลวงพ่ : นี่หัวข้อคำถามมันบอกชัดเจนอยู่แล้ว เพียงแต่เวลาคนเรามันถลำไปในความรู้สึกนึกคิดแล้ว มันไม่มีอะไรยังคิด เหมือนผงเข้าตา เวลาผงเข้าตา ต้องให้คนอื่นเจียให้นะ ไม่รู้จะเจียอย่างไร เพราะนี่คนในอยากออกคนนอกอยากเข้า เราก็รู้อยู่แล้ว หัวข้อก็บอกอยู่แล้วว่า “คนในอยากออก คนนอกอยากเข้า” คนในเขายังอยากออกเลย แล้วเราเป็นคนนอกเราจะเข้าไปทำไม เราก็เป็นคนนอก เห็นไหม คนในอยากออก คนนอกอยากเข้า

ฉะนั้นมันมารบกวนหัวใจ นี่มันต้องมีสตินะ กรณีอย่างนี้มันต้องตั้งสติ ตั้งสติแล้วเราก็ใช้ปัญญา พระพุทธเจ้าบอกว่า “ชีวิตการครองเรือน เหมือนกับวิดทะเลทั้งทะเลเอาปลาตัวเดียว” มันทุกข์ขนาดนั้นเลย นี่เหมือนกับวิดทะเลทั้งทะเลเลยเพื่อเอาปลาตัวเดียว เรายังจะเอาอย่างนั้นอีกหรือ? ความสุขในการครองเรือนก็มีแค่ได้ปลาตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง แต่วิดน้ำทั้งปีเลย วิดน้ำทะเล วิดแล้ววิดอีก วิดแล้ววิดอีก เพราะน้ำมันจะเข้า กับเรามานั่งภาวนาพุทโธเนี่ย

พูดถึงว่าเหงาไหม ว่าเหว้ไหม? แน่นอน ความอึดอัดอารมณ์นี้เป็นกิเลสตัวสุดท้าย ตัดกามราคะ ตัดทุกอย่างหมดแล้ว เวลาอยู่นะมันยังเศร้า ยังเงา ยังหงอยนะ กิเลสตัวสุดท้ายคือตัวอึดอัดอารมณ์ ตัวเศร้า ตัวเหงา แต่ถ้ามันละตรงนี้ได้นะพระอรหันต์ พระอรหันต์นี่ กิเลสตัวสุดท้ายที่ละเอียดที่สุดคือไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่ยาก ไม่ใช่โลก ไม่ใช่โกรธ ไม่ใช่หลง แต่ตัวเศร้าๆ เศร้าๆ นั่นละ ตัวนี้คือตัวจิต ตัวจิตที่มันไม่มีสิ่งใดเลย

ฉะนั้นถ้าเรามีสตินะ เรายับยั้งสิ่งนี้ได้ ชีวิตมีคู่ความสุขแค่ปลาตัวเดียว ในพระไตรปิฎกสอนไว้เยอะมากเรื่องนี้ ฉะนั้นเพียงแต่ถ้าจิตใจมันคิดใช่ไหม เราก็พุทธโธมาตั้งหลายเดือนแล้ว แต่พอมันมีความอยากรู้อยากเห็น อันนั้นเราก็ต้องหาทางแก้ไขของเรา ตั้งสตินะ แล้วใช้ปัญญาเราทบทวน ถ้าทบทวนมันเห็นถูกเห็นผิดแล้วมันจะวาง มันจะวางเสร็จแล้วเดี๋ยวก็คิดอีก มันคิดอีกเพราะอะไร เพราะมันมีวิชา

คนเรานี้มีวิชาอยู่ในหัวใจ คนเรามีวิชานี้แหละ พอสติปัญญาทันมันนะ มันก็สงบตัวลง พอสติปัญญาเราอ่อนคือมันก็ฟูขึ้นมา กิเลสเดี๋ยวก็ฟู เดี่ยวก็เพบ เดี่ยวก็ดับอยู่ในใจ ความคิด ความอยาก มันก็มีเป็นครั้งเป็นคราว

ฉะนั้นเราต้องตั้งสติ ตั้งปัญญาไล่ต้อนมัน พอสติปัญญามันทันมันก็สงบตัวลง เดี่ยวมันก็คิดอีก เพราะมันเป็นสิ่งมีชีวิต ฉะนั้นเราจะต้องมีสติ เรามีกำลังใจของเรา มีสติแล้วเราใคร่ครวญของเรา จะต้องต่อสู้กันไปตลอดชีวิตแหละ ถ้ายังไม่ได้แต่งงานก็ยังคงต้องต่อสู้ไปตลอดชีวิต แต่ถ้าแต่งงานแล้วก็หายสงสัย เออ.. คนในอยากออก คนนอกอยากเข้า พอแต่งงานแล้วก็จะอยากจะออกแล้ว แต่ถ้ายังไม่ได้เข้านี่มันไม่มีอะไรจะออก ฉะนั้นต้องมีปัญญาสู้ไปถึงที่สุดนะ

นี่มาอีกแล้ว ข้อ ๔๔๗. เรื่อง “หลงใจตัวเอง” นี้เขาถามมาไง

ถาม : กราบขอบพระคุณในธรรมที่หลวงพ่อดีเมตตาตอบคำถามเดิม เนื่องจากผมเป็นห่วงเด็กในหมู่บ้าน (เขาพูดถึงพระในบ้านเขา แล้วมีพระที่ทำอย่างนั้น) ห่วงเด็กในหมู่บ้านที่สามารถบวชเป็นภิกษุสืบทอดพระศาสนาได้ แต่เกรงกรรมเก่าจะตัดรอน ทำให้ในหมู่บ้านมีวัดนี้วัดเดียว

หลวงพ่ : เขาก็ส่งสาร เขาถึงถามเรื่องนั้นมา แต่เขาบอกว่าจบแล้ว เพราะตอนนี้
 อบต. อบจ. ในนั้นเขารู้กันแล้ว เขาเริ่มตรวจสอบ.. อันนั้นอีกอันหนึ่งนะ ที่นี้ไปถึงคำถาม
 เขาแล้ว อันนี้พูดถึงว่าเหตุเพราะเขาเขียนมาเอง เขาเขียนคำถามนี้มาเอง นี่เขาขอบคุณมา
 ให้อเราก็ตอบไปด้วยที่ว่า มันสะท้อนกันไง

นี่คำถามเขาอะ..

ถาม : ๑. เคยพิจารณาตัดแขนตัดขาด้วยความนึก เมื่อจิตสงบคือตัดแขนที่ขาออกจาก
 จากตัว ส่วนที่แยกออกจากตัวแล้วไม่เจ็บ จะเจ็บก็ส่วนที่เป็นผัสธรรม มันเตือนตัวว่า
 เป็นตัวมัน และยึดว่าเป็นตัวตนอยู่ แต่ความจริงแล้ว แขนที่ขาออกไปมันไม่เคยยึดเรา
 หรือบอกว่าเป็นของเรา จิตใจเราต่างหากที่ไปยึดมัน จนนึกตัดคอให้ขาดก็ลอยเด่นขึ้นมา
 แม้จะมีความอาวรณ์ในร่างกายที่อยู่ในส่วนที่ยังเหลืออยู่ แล้วมันก็ยังคิดว่าอย่างนี้ถูกแล้ว
 แล้วก็จมกับความรูสึกอย่างนี้ตลอดมา แล้วก็เที่ยวมองติเตียนคนอื่นว่าทำไมเขาไม่ทำ
 แบบเรา จนถึงวันหนึ่งจิตมันพลิก

หลวงพ่ : นี่พูดถึงเวลาเขาตัดจิตออกไป เห็นไหม พอเวลาเขาตัดร่างกายออกไป ตัด
 ร่างกายออกไป มันลอยเด่นขึ้นมา จิตมันเด่นขึ้นมา อาการแบบนี้มันรับรู้ได้ แต่สิ่งนี้
 รับรู้ได้มันต้องพิจารณาซ้าๆ เข้าไปไง แต่พอเรามีอาการใดอาการหนึ่ง พวกเรานัก
 ปฏิบัติ ส่วนใหญ่ก็คิดว่าซื้อบ้านหลังหนึ่ง พอเสร็จแล้วก็ไปบ้านหลังนั้น

แต่ในการปฏิบัตินะ บ้านนี้มันเหมือนกับโคนต้นไม้ เราอยู่โคนต้นไม้ เห็นไหม
 ฤดูกาลต่างๆ มันก็พัดมาทั้งนั้นแหละ ความรูสึกของเรา นี่คำว่าบ้านหลังหนึ่ง ก็ว่ามัน
 สำเร็จรูปเป็นบ้านหลังหนึ่ง แต่ถ้าเป็นนามธรรม เหมือนโคนต้นไม้

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราตัดร่างกายของเรา เห็นไหม เห็นภาพนี้ลอยเด่น ตัดกาย
 ออกไป ตัดคอออกไป จิตนี้เด่นมากเลย นี่เรารู้ว่าเรารู้แล้วไง แต่ความจริงมันเป็น
 ประสบการณ์ครั้งเดียว แล้วมันก็เป็นอนิจจังไปแล้ว มันเป็นอดีต อนาคตไปแล้ว เรา
 ต้องทำซ้าๆ ไร แต่เพราะไม่ทำซ้าไรใหม่ พอเราเคยทำได้หนหนึ่งไรใหม่ เราก็ว่าเรา
 เป็นคนดี นี่เรารู้ว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แล้วทำไมคนอื่นไม่ทำเหมือนเรา ไม่ทำ
 เหมือนเรา

นี่พูดถึงคำถามข้อที่ ๑. ที่นี้ข้อที่ ๒. เขาบอกเขาเอาเรื่องนี้ไปถามคนอื่นใช่ไหม
จนครูบาอาจารย์เขาติเตียนว่าเขาต้องกลับมารักษาใจของเขา

ถาม : ๒. เมื่อนำมาปฏิบัติจริงๆ ในใจกลับถามตัวเองว่า “มึงจะนอนตายอย่างกับผู้รู้
หรือ?” ทั้งที่มั่นใจว่าถูกแล้ว ทำไมมันยังเป็นอย่างนี้ครับ เพราะที่ผู้รู้ที่มันเห็นกาย เห็นจิต
ชัดเจน อะไรเข้ามาทางอายตนะก็รู้เห็น ออกจากอายตนะก็รู้เห็น แล้วทำไมจิตมันถึง
หลอกเอาโดยที่ผมไม่รู้ครับ ผมล้มลุกคลุกคลานมามาก เพราะมัวแต่มองคนอื่นไม่มอง
ตัวเอง คิดว่าตัวเองดี จึงอยากแก้คนอื่น เพราะมาแก้ตัวเองมันทำให้ผลุบๆ โผล่ๆ พิกล

เมื่อก่อนก็เสียใจว่าเกิดไม่ทันหลวงปู่มัน เดียวนี้ก็เสียใจว่าหลวงตาท่านนิพพาน
ไปแล้ว แต่จริงๆ แล้วก็เสียใจที่สุดที่ไม่เคยดูแลตัวเอง ชีวิตนี้น้อยนัก แต่ก็
อยากทำให้ชีวิตนี้ดีที่สุด กราบหลวงพ่อด้วยความเคารพอย่างสูง

หลวงพ่อดู : นี่พูดถึงว่าเขาปฏิบัติ คนปฏิบัติแล้วก็เห็น นี่คนที่ถามว่าปาราชิกมานี้
แหละ (หัวเราะ) โห้.. ห่วงเขาไปหมดทั่วโลก ทัวบ้านทัวเมืองเลย แต่ตัวเองจะทำอย่างไร?

ฉะนั้น การปฏิบัติ เวลามันเกิดสิ่งใดขึ้น เวลามันคืนนี้มันดีแล้ว แต่พอดีแล้วนี่นะ
ถ้าเราไม่รักษาต่อเนื่อง หรือไม่ทำต่อไป เหมือนต้นไม้นี้ ต้นไม้นะถ้าเราไม่รดน้ำ ไม่ดูแล
มัน มันตายนะ แต่นี่มันไม่ตาย ไม่ตายคืออะไร คือสัญญา คือจำได้ ก็จำได้อย่างนั้นแหละ
แล้วเวลามันต่อเนื่องกัน ต้นไม้นี้เวลาเราไม่ดูแลมันนะ มันตายไปแล้ว จะกลับมาฟื้นมัน
นะ ต้นไม้ที่ตายแล้ว รดน้ำให้มันฟื้นขึ้นมาได้ไหม?

เวลาปฏิบัติก็ต้องไปปลูกต้นใหม่ ก็ปลูกต้นเล็กๆ แล้วก็ทำขึ้นมาอีก แล้วกว่าจะมา
ทำถึงที่ว่ามันตัดคอ เห็นใหม่ กายมันหลุดออกไปนี่มันจะเป็นอย่างไร เวลามันตัดอย่างนี้
จิตมันดีมันทำได้ พอทำได้แล้วก็ต้องทำซ้ำ ทำซ้ำ ทำซ้ำไปเพื่อพัฒนา

ต้นไม้นี้ เวลามันโตขึ้นมาเราก็ดูแลมัน รดน้ำ พรวนดิน เพื่อให้มันเจริญงอกงาม
ขึ้นไป จนให้ถึงที่สุดเลยมันออกดอกออกผล คือออกโสดาปัตติผล สกิทากามิผล
อนาคามิผล อรหัตตผลขึ้นมา นั่นล่ะคือจบ แต่ถ้ามันยังไม่ออกผล พอล้มรดน้ำต้นไม้นี้
เดี๋ยวมันตาย พอมันตายแล้วก็ต้องฟื้นต้นใหม่ ปลูกต้นใหม่อยู่อย่างนั้นแหละ

ฉะนั้น เราต้องขยันหมั่นเพียร มาทำใจของเรา มาดูแลใจของเรา คนอื่นเราก็ส่งสาร เราก็ยังช่วยเหลือเจือจานเขา แต่! แต่เวลาถ้าเขามีคบบอดนะ เราพูดอย่างไรไปเขาก็ไม่ฟัง แต่ถ้าเขาต้องการนะ เราพูดที่ไหนเขาก็ฟัง หลวงตาท่านพูดประจำ เวลาท่านสอนพระนะ บอกว่า

“จำคำพูดของผมไว้นะ ถ้าปฏิบัติไป ถ้ามาถึงธรรมนี้จะมากราบศพ”

คำว่ามากราบศพ คือถ้าเขารู้จริงขึ้นมา เขาสะท้อนใจเขามาก แต่ถ้าเขาไม่รู้จริงขึ้นมา เขาหาว่าเราด่าเขา จับผิดเขา แต่พอรู้ขึ้นมาจะกราบแล้วกราบแล้ว ดูหลวงตานะที่วัดคอยธรรมเจดีย์ เวลาท่านว่าโลกธาตุ ท่านลุกขึ้นกราบ ลุกขึ้นกราบ ลุกขึ้นกราบ..

กราบใครนี่? กราบระลึกรคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่ ๒,๐๐๐ กว่าปี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้รู้ก่อน และวางรากฐานศาสนาไว้ พอเรารู้เข้านี่ กราบแล้วกราบแล้ว กราบแล้วกราบแล้ว มันซึ่งใจใจ มันซึ่งใจมาก

ฉะนั้น คนถ้าเขาอยากได้ อยากดี เขาอยากเป็นจริงนะ เขาแสวงหา แล้วมันจะเป็นอย่างที่สมความปรารถนา แต่ถ้าคนที่เขาไม่เอาจริง หรือเอาจริงไม่ได้อย่างเรา เราต้องถูคกระชาก นี่เหนื่อยมาก ฉะนั้นให้กลับมาดูตัว เพื่อประโยชน์กับตัวนะ เอวัง